

ÚZKOSŤ

Bola to ďalšia z tých nocí, keď som sa strhla zo spánku a prebudila sa na hlboký a nemilosrdný pocit samoty a prázdnoty, ktorý sa mi nevedome vkrádal do hĺbky duše a s ňou aj do celého môjho tela. Nevýslovný pocit úzkosti ma úplne ovládol a pohltil. Nevedela som, čo mám robiť, nevedela som, prečo sa to deje a nevedela som tomu nijako zabrániť. Nenávidela som to. Schúlila som sa do kľbka, obtiahla som si ruky okolo kolien a čakala, kým ten ťaživý a neželaný pocit prejde. Nevedela som, ako dlho som len tak ležala a čakala. Možno hodinu, možno dve, možno som zaspala a cítila to isté v spánku.. Stávalo sa mi to často. Vedela som, že mi niečo chýba. Niečo, čo by vyplnilo tú dusivú prázdnotu v mojom vnútri. No túto noc nado mnou škodoradosťná úzkosť opäť vyhrala...

Do sna sa mi vkráda nepríjemný a prenikavý zvuk, ktorý neviem definovať. Valí sa ku mne ako tornádo a cestou búra všetko, čo mu skrži cestu. Neochotne otvorím oči a s rozmazaným videním sa snažím stlačiť akékoľvek tlačítko na mobile, len aby tá ohlušujúca melódia prestala. Bol to budík, ktorý mi zvoní každé ráno v rovnakom čase. Po šiestej ráno – začiatok ďalšieho nudného a bezvýznamného dňa, ktorý prežívam stále dokola a dokola. Sivé a lenivé ráno, s myšlienkami na ďalší hrozný deň, neznesiteľná škola so spolužiakmi, ktorých nezaujíma nič iné než oni sami, cesta domov v preplnených autobusoch a nenávidený rozhovor s mamou o tom, aká som divná, iná než ostatné dievčatá v mojom veku a že by som z času na čas mala zájsť niekam so svojimi spolužiakmi, ako to robí každý normálny mladý človek. Zvykla som si na tento stereotypný život. Vlastne som ani veľmi nemala na výber. Vždy som vedela, že som sama a svojím ľahostajným postojom asi odplaším dosť mojich rovesníkov, ale nevadilo mi to. Nikdy som nemala záujem flákať sa po nociach po diskotékach, po baroch a preberať stále tie isté témy typu: kto koho podviedol a kto sa s kým vyspal.. Radšej som sedela doma a písala si denník o tom, aký nudný život vediem, a že tajne túžim byť niekým milovaná.

Zo zamyslenia ma vytrhol môj vlastný odraz v zrkadle. Škaredo na mňa zazeral a prosil ma, aby som s ním niečo urobila. Vyzerala som hrozne. Svoje orieškovohnedé vlasy som mala masťné a všelijako pomotané, pod hnedými unavenými očami boli tmavé kruhy a pery som mala popraskané a vysušené. Ten vzhľad ma nijako zvlášť neprekvapil. Bola som naň zvyknutá. Nemala som veľa dôvodov na to, aby som sa snažila ho zmeniť. Samozrejme, občas som si vyšla niekam s mojou jedinou kamarátkou Klaudiou, a to bol aj jediný prípad, kedy som sa prinútila niečo so sebou urobiť. Klaudiu poznám veľmi dlho. Poznáme sa od mojich deviatich rokov. Spoznala som ju vďaka mame, ktorá pracuje v jednej firme na výrobu topánok a presne pred ôsmimi rokmi prijala firma Klaudiinu mamu ako novú riaditeľku. S mamou si hneď sadli a spriatelili sa a keď sa už mama nemohla pozerieť na to, ako sa stále hrám doma sama, začala ma brávať so sebou a teta Andrea ma zoznámila so svojou dcérou – Klaudiou. Nebola som zvyknutá mať kamarátky, no Klaudiu som si rýchlo obľúbila. Začali sme spolu tráviť veľa času a ja som cítila, že som šťastná. Neskôr Klaudia prestúpila do rovnakej základnej školy a všetko bolo super, až kým sme nevyrástli a nezačali chodiť každá na inú strednú školu. Chcela som, aby bolo všetko tak, ako pred tým, ale Klaudia sa mi ozývala čoraz menej a menej. Vraj jej vadilo, že som sa nechcela chodiť nikam baviť a že som chcela byť stále doma alebo u nej, a pozerieť filmy, a rozprávať sa do rána tak, ako sme to robievali za starých čias. Nezabudli sme na seba. Občas sa ešte stretneme, ale mám pocit, že mi akosi prestala rozumieť, a ja jej tiež. Možno mi chýba ona, možno sa v noci prebúdzam práve kvôli tomu, že ju potrebujem a chýba mi, možno mi chýbajú tie staré časy a veci, čo sme spolu robili. Alebo potrebujem urobiť za všetkým hrubú čiaru a musím nájsť niečo úplne nové a iné.